

גיטיין עז

משה שווערד

1. ספר דבר יעקב

ג] נפק ר' חייא דרשה משמיה דרבי וקלסוה משמיה דרבים ולא קלסוה אלמא לית הלכתא כוותיה - מבואר בגמ' שלהלכה לאחר הרגל אינו ל' יום. ולא מבואר בגמ' כמה זמן הוי לפי ההלכה, ונחלקו בזה הראשונים.
א. הראשונים [רמב"ן, ר"ן, רא"ש ורשב"א]

ב. הריטב"א והר"ן בשם הרמ"ה והר"ף בתשובה כתבו, שהיו מחצית הזמן שבין רגל לרגל, וכמו לאחר שבת שהיו חצי שבוע, ה"נ כאן הוי חצי זמן שבין רגל לרגל. וכ"פ השו"ע [סו"ס מג], אבל הטור [אה"ע סימן קמד] פוסק כמו הר"ח. ג.] הר"ן והריטב"א בשם ר"מ פירשו, שלאחר הרגל הוי ג' ימים, כמו לאחר שבת, שהוא השיעור הקטן שבכולם.
ד. השלט"ג כתב לאחר הרגל הוי כמו לאחר חודש שנותנים לו שבת [שבוע ימים], כמבואר בקינ' הראיות. הש"ך [שם] כתב לא ידעתי ראיה לזה.
ה. הרמב"ם [גיר' ט-כד] השמיט הדין של לאחר הרגל, ומבאר המ"מ לפי שלא נתבאר בגמ' כמה הוא קרוי לאחר הרגל.

מביאים דברי ר"ח שהיו ט"ז יום. הרמב"ן תמה אינו יודע מגין לו.
הרא"ש והרשב"א מפרשים דכשם שאמרו בשבת חצי שבוע, ה"נ אמרו כאן חצי חודש. וכתבו הרא"ש והרשב"א דאינו מחזור דאינו דומה.
המאירי כתב שמקור הר"ח מהא דאמרינן [בכ"ו נח]. בפרוס הפסח הוי זמן מעשר בהמה, ומאי פרוס הפסח, ט"ז יום, וה"נ לאחר הרגל הוי ט"ז יום.
הש"ך [סימן מג-מז] פוסק לדינא כמו הר"ח, שדבריו דברי קבלה מחכמי הש"ס [והטעם שצריך ט"ז יום מבאר הש"ך ע"פ הגמ' [תענית י]. שאין מבקשים גשמים עד ט"ז יום לאחר החג, כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת, ומכיון שזה הזמן שהלכו לביתם אחרי הרגל, היה דומה להם כאילו עדיין עסוקים בעניני הרגל.]

2. ספר שערים מצויינים בהלכה

דף עז. רבי אומר לאחר הרגל שלשים יום. פרש"י דאם אמר אם לא אכא לאחר הרגל צריך להמתין שלשים יום. נראה לי הטעם דכמו דאמרינן במס' פסחים (ו). דשואלין ודורשין בהל' הפסח ל' יום קודם, ואיתא במס' סוכה (ט). דכל שעשה סוכה בתוך שלשים מסתמא לשם חג עשה, והיינו משום דמחשבותיו עסוקין ביו"ט הבא, כמו כן לאחר הרגל בתוך שלשים עדיין מחשבותיו עסוקין ביו"ט שעבר, ומסתבר כשאמר לאחר הרגל אינו ממש מיד אחר הרגל, אלא לאחר שנסתלקו מחשבותיו ממנו, וכמו לאחר שלשים מקבורת מתו כבר התחיל להשתכח ממנו, ובתוך שלשים מחשבתו עדיין אחריו. וברמב"ם לא הביא דין זה. ועי' במ"מ (גירושין פ"ט הכ"ג) הטעם, דלא נתפרש בגמ' כמה הוא קרוי אחר הרגל, וכונתו דלית הלכתא כרבי.

3. ספר שם משמואל - פרשת צו - שבת חוה"מ פסח

ונראה דהנה בש"ס גיטיין (ע"ז). לאחר השבת זמן של שלשה ימים ולאחר החג שלושים יום, ובזוה"ק כלה לא אעדי עטראה עד שלושים יום. ואינו מובן שהרי שבת קדושתה גדולה מיו"ט ולמה לא תימשך ההארה משבת לכה"פ כמו

מיו"ט. 1 אך יש לומר היא הנותנת שבאשר קדושתה גדולה מאד יש הפרש בינה לימי החול ביותר, ואין בכח ימי החול לקבל הארת קדושה משבת כמו מיו"ט. ויובן יותר עפ"י דברי הרמב"ן בטעם שאין מצריכין לבשמים במוצאי יו"ט כמו במוצאי שבת משום דרוח יתירה של יו"ט אינה מסתלקת, וכ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה הגיד הענין משום דשבת קביעא וקיימא ואין בה תפיסת יד אדם ע"כ אין לו לאדם קנין בה אבל יו"ט דבי דינא מקדשין לי' ויש לאדם חלק בו ע"כ איננו מסתלק, עכ"ד. ויש לומר דהיינו טעמא דנמשכת הארת יו"ט יותר מבשבת משום אמצעות רוח היתירה הנשארת אבל לא בשבת, והכל טעם אחד:

2 ויש עוד לומר עפ"י מה ששמעתי מכ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה כי מן הזמנים המקודשים נשאר הכל לפי ההזמנה וההכנה שהאדם מכין עצמו ליו"ט. והנה בש"ס גיטין (ע"ז). חד בשבא ותרין ותלתא בתר שבתא, ארבעה וחמשה ומעלי שבתא קמי שבתא. והיינו דכמו שההכנה לשבת היא ג' ימים וע"כ אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קודם השבת שאז חלה עליו חובת שבת, ע"כ מהאי טעמא נמשכה הארת השבת ג' ימים אחר השבת. וכן נמי באשר שואלין ודורשין קודם לחג שלושים יום, והמפרש והיוצא בשיירא בתוך שלושים חייב לבער שחלה עליו חובת הפסח, ע"כ נמשכת הארת החג לאחר החג שלושים יום וכלה לא אעדי עטראה עד שלושים יום, וע"כ דעת רבי בש"ס גיטין שם לאהר הרגל שלושים יום. ...

4. ספר דבר יעקב

א | רד"ה הזורק גט והיא בתוך ביתה – של נכסי מלוג – כתב הב"ש [סימן קלט-א] דדוקא ביתה של נכסי מלוג, אבל הזורק גט לביתה של נכסי צאן ברזל אינה מגורשת, דא"א לומר גיטה וחצירה באים כאחד, דהחצר מחוסר גוביינא ואכתי החצר הוי של בעל.

5. ספר דבר יעקב

הר"ן והריטב"א והפנ"י והחת"ס דהא דקנתה אשה קנה בעלה הוי תקנה דרבנן, ולכן אין הקושיה על הפסוק שמרבה גירושין בזרק לחצרה, אלא הקושיה על המשנה שאחרי שרבנן תיקנו שקנה בעלה, לא מהני שיזרוק גט לחצירה.

ט | חצרה מה שקנתה אשה קנה בעלה – כתבו

6. ספר דבר יעקב

י | חצרה מה שקנתה אשה קנה בעלה – פירש"י קנה בעלה לפירות להשתמש בה ואכתי לא נפיק גט מידה דבעל.

ונחלקו האחרונים בפירוש כוונתו.

הקה"ח [סימן שיג-א] מבאר כוונתו כיון שהחצר מושאלת לבעל, החצר קונה עבור השואל. ומכאן מוכיח הקה"ח דחצר קונה למי שיש לו זכות השתמשות בחצר.

המגיה לאבנ"מ [סימן קלח אות ב] מבאר כוונת רש"י דגבי גט בעינן כריתות, דהיינו שיצא לגמרי מתחת יד הבעל, וכמו שלא מהני היכא דמשיחה בידו [להלן עתה] משום שליכא כריתות, ה"נ כיון שהגט מונח בחצר שקנויה לבעל לפירות להשתמש בה, אכתי לא נפיק גט מיד הבעל. וזה מדוקדק בלשון רש"י שהוסיף ואכתי לא נפיק גט מידו דבעל.

7. תוספות רא"ש על גיטין דף עז/א

בכותב לה דין ודברים אין לי בנכסיו. כאן ובחזקת הבתים משני הכי, אבל בפ' בן סורר ומורה גבי עד שיאכל משל אביו ומשל אמו משני דאקני לה אחר ע"מ שאין לבעלה רשות בה דמטלטלין רגילין ליתן לה ולא איצטריך לשנויי בכותב לה דין ודברים:

8. חדושי הרשב"א על מסכת גיטין דף עז/א

בכותב לה דין ודברים אין לי בנכסיו. והכי קאמר בכותב לה דין ודברים אין לי בנכסיו ובפירושהו, דאי לא הרי אוכל פירות בחייה, ואכתי תיקשי לן דלא נפיק מרשותיה דבעל. ובב"ב (מט, א) נמי גבי אין לאיש חזקה בנכסי אשתו כי האי גונא, וכן מנהג התלמוד במקצת המקומות כיון שנתפרש דינו במקום אחר. ובפרושי הרמב"ן נ"ר [כתב] דאינו צריך ליכתוב ובפירי פירושהו, דאע"פ שאוכל פירי פירות כיון דלית ליה אלא בדשיירה כדמוכה בכתובות (פג, ב). לאו מה שקנתה אשה קנה בעל קריה ביה, ואע"פ שלא כתב נמי בחייד ובמותיך קונה ליה, ואע"פ שיורשה לא גרע ממשאל ומשכיר דקני לה. וה"ה דהוי מצי לאוקמה הכא בשנתן לה אחר על מנת שלא יהא לבעלה רשות בהן אלא מה שהיא נותנת לתוך פיה. והכי איתא בירושלמי (ה"א) נתן לה אחר מתנה ואמר לה ע"מ שלא יהא רשות לבעליך בהן אלא מה שאת נושאת ונותנת בפיד, אפילו לא כתב כמי שכתב. וא"נ בשנתן לה הבעל, וכדקי"ל במתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות כדאיתא בפרק חזקת (ב"ב נא, ב), והכא חד מתרי תלת אוקמאתא קא נסיב, ובסנהדרין (עא, א) גבי עד שיאכל משל אביו ומשל אמו נסיב ליה אוקמאתא אחרינא, דפרכינן התם משל אמו מה שקנתה אשה קנה בעלה, ומשני דאקני לה אחר ע"מ שאין לבעלה רשות בהן:

9. ספר דבר יעקב

<p>א) דאמר רב הונא אמר רב יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה – לכאורה צ"ב מאי שנא שהבעל יכול להסתלק מפירות רק בעודה ארוסה לפני שזכה בפירות, ואשה יכולה להסתלק ממזונות גם אחרי נישואין. וי"ל לפי מה שכתב הקה"י [ב"ק סו"ס כז] ששמע מהרשב"ם [ב"ב</p>	<p>מט:]: שמוזנות כיון שאינם בעין כל יום בא חיוב מחדש, ולכן הוי סילוק לפני שבא החיוב, משא"כ נכסי האשה שכבר נמצאים ויש לבעל בהם קנין פירות מזמן הנישואין, אינו יכול להסתלק מזמן נישואין, [וכ"כ בית אהרן עה. ד"ה ודע]. וכ"כ האבנ"מ [סימן סט-א] בשם הריטב"א [כתו' נח:]: שחיוב מזונות הוי בכל יום חיוב חדש.</p>
---	--

10. ספר דבר יעקב

ב) רבא אמר אטו ידה מי לא קניא ליה לבעל אלא גיטה וידה באין כאחד – א. כתב הקה"ח [סימן ר-ה] ואבנ"מ [סימן לה-יג וסימן קלט-יג] דרק בגט ושטר שיהרור נתחדש באים כאחד, כיון שהאשה מתגרשת בעל כרחה [וכן העבד משתחרר בע"כ] וא"צ זכיה שתזכה בגט אלא נתינה לידה או לרשותה, [ולכן מהני גט שכתבו על איסור הנאה], אבל אילו היה צריך קנין כיון שלית לה יד לקנות לא היה שייך לומר בזה באים כאחד. [ולכן כתב הקה"ח דהמוכר קרקע בקנין שטר והניח השטר בקרקע הנמכרת, לא אומרים בזה שהשטר והקרקע נקנו באים כאחד.]

החזו"א [אה"ע סימן עג-טו] מבאר הטעם שרק
בגט ושטר שיחרור אומרים באים כאחד, אינו משום
שבגט סגי בנתינה כמש"כ הקה"ח, אלא דאשה
ועבד כשפקע רשות בעליהם עליהם ממילא הם
שייכים לעצמם, [דאין העבד צריך לקנות עצמו אלא
לסלק רשות האדון], ולענין הפקעת בעלות נתחדש
באים כאחד, אבל היכא שצריך לעשות קנין לקנות
לא נתחדש דין באים כאחד, ולכן במניח שטר מכירה
כשדה, אינו קונה באים כאחד.

11. ספר דבר יעקב

ב. כתב הש"ך [סימן קצח-ז וסימן רב-ג וכו"כ
השיטה ב"מ כה: בשם תוס' חיצוניות] שחפץ שהיה
מונה בחצר מקודם, אינו נקנה למי שקנה החצר,
אלא בעינן שקודם החצר יהיה שלו ואח"כ יניח בו
החפץ כדי לקנותו בקנין חצר.
ומקשים האחרונים [קה"ח [סימן קצח-ב] ומחנ"א
[קנין חצר סימן יד] תשובת חת"ס [או"ח סימן קיז
ויו"ד סימן שי] והפלאה כתו' פון:] מהגמ' כאן
שאומרת שהאשה קונה הגט ע"י גיטה וחצרה באים
כאחד, אע"פ שלא קנתה החצר מקודם.
א. הקה"ח רצה בתחילה לחלק שהש"ך מיירי
בחצר דגברא שהוי מדין שליחות, והגמ' מיירי בחצר
דאשה שהוי מדין יד, והקשה מהגמ' [ב"מ יא:]
ונשאר בצ"ע.

ב. ההפלאה והקה"י [ב"מ סימן כז] ובית אהרן
[ד"ה אלא] מתרצים דגט שאני שא"צ לקנות הגט
וסגי בנתינה בעלמא, וכסברת הקה"ח הנ"ל.
ג. החת"ס [יו"ד סו"ס שי ובחי' כאן ד"ה הרי']
תירץ דשאני אשה שא"צ להקנות ידה או חצירה

אלא סגי בסילוק ידו של הבעל, וממילא הוי שלה,
וסברת החזו"א הנ"ל. [ועיין מ: אות יז].

12. ספר דבר יעקב

ו) הוא שכיב מדע דכתב לה גיטא לדביתהו בהדי פניא דמעלי שבתא ולא הספיק למיתבה לה למחר תקף ליה עלמא – הפנ"י והב"ש [סימן קלו-ז] מקשים אם השכי"מ כתב הגט בערב שבת ונתנו בשבת, א"כ הוי גט מוקדם. ובשלמא לפי הר"ן [הובא להלן את יח] שמבאר שגירש ע"י שליח נחא, דאז אין פסול מוקדם כיון שהשליח מוציא קול, מיהו מהתוס' והטור משמע שלא מיירי בשליח.

המג"א [סימן שלט-ט ומחצית השקל שם] פירשו שמירי שהיה כתוב בגט רק תאריך החודש או השבוע.

הב"ש [סימן קלו-ז] תירץ שמירי שכתבו בערב שבת את התאריך של השבת, [וניחא לפי שיטת תוס' [להלן פ. ד"ה כ"י] והרא"ש שס"ל שגט מאוחר כשר, ולפי הרמב"ם [גיר' א-כה] שסובר גט מאוחר פסול י"ל שמפרש כמו הר"ן שהכא מיירי ע"י שליח - חכמת שלמה]. א"נ בשכי"מ כשר גט מוקדם דקלא אית ליה. א"נ מיירי שכתבו בשבוע זה או חודש זה.

13. ספר דבר יעקב

ז) רד"ה תקף ליה עלמא-והיה ירא פן ימות ותזקק ליבם ואסור לטלטל גט בשבת – היינו משום איסור טלטול מוקצה [רא"ש ומהרש"א]. הים של שלמה [סימן א] כתב שהוי מוקצה מחמת חסרון כיס. ומקשה הים של שלמה למה הוי מוקצה, הרי הגט ראוי לשימוש זה שיכול לגרש בו בשבת, ודמי לסכין של מילה שאינו מוקצה כיון שרוצה להשתמש בו בשבת. ותירץ שאינו מוקצה כיון שרוצה להשתמש ודאי, דשם לא יתנהו בשבת, דשם ימות לפני שיתן או שיתנו במוצ"ש.

ומקשים הרשב"א והרא"ש מאי שנא משאר אגרות ושטרות שמוותרים בטלטול, דאמרינן [שבת קטז:]: שאין קורין בשטרי הדיוטות בשבת ומשמע דבטלטול שרו. ותירצו דהם ראויים לצור על פי צלוחית, אבל גט שמקפיד עליו שלגירושין קאי, אינו עומד לצור ע"פ צליחותו.

והרשב"א כתב בתירוץ שני שגם שאר שטרות ואגרות אסורים בטלטול כיון שאסור לקרות בהן.

14. ספר דבר יעקב

ה' ותיזיל איהי ותיחוד ותפתח ותחזיק ביה -
מקשים הראשונים למה צריך קנין הרי דברי שכיב
מרע ככתובים ומסורים דמי, וא"כ האשה תזכה
במצר בדברי שכי"מ, [ואף שלא חילק כל נכסיו
מ"מ כיון שהוא מצוה מחמת מיתה קונה באמירה,
וא"כ אפשר ללמדו לצוות מחמת מיתה].
א. המרדכי מתרץ שדברי שכי"מ היו ככתובים
ומסורים מדרבנן, ולגבי גט בעינן קנין מדאורייתא.
ב. הרמב"ן, הרשב"א והריטב"א מתרצים בשם
הר"ה שדברי שכי"מ אינם קונים אלא לאחר מיתה,
ואין גט לאחר מיתה.
ג. המאירי מביא יש מתרצים שדברי שכי"מ
ככתובים רק בנותן מתנה ולא במשאיל.
ד. בש"י ר' שמואל [ב"מ י. אות קנד] מביא
דיש מתרצים דכיון ששכי"מ יכול לחזור בו, דמי
לגט בידה ומשיחה בידו דאינה מגורשת כיון שלא
מיקרי כריתות [כדאיתא להלן עח:], וה"נ הכא הוי
כמשיחה בידו כיון שיכול לחזור בו.

15. ספר דבר יעקב

יא | תד"ה ותיזיל וכו' אע"ג דבתוספתא בפרק
משילין תנאי אין מגרשין בשבת - התוס' מקשים
שאין מגרשין בשבת. הרמב"ן, הר"ן, הרא"ש
והרשב"א מקשים שגם אסור לקנות קנין בשבת
[כדאיתא בביצה לו.]. ואיך האשה קנתה החצר.
ומתרצים כמו התוס' שבשכיב מרע הקילו.
ומקשים הראשונים אם התירו בשכי"מ לגרש
ולקנות למה לא התירו לטלטל מוקצה.
א. הרא"ש מביא את הרשב"ם והר"ן מביא את
בעל העיטור שחולקים על רש"י ותוס' [שפירשו
שהיה אסור לטלטל הגט משום מוקצה], ומפרשים
שכדי להביא הגט היה צריך לטלטלו דרך רשות
הרבים ולעבור איסור מה"ת.
ב. הרא"ש והרמב"ן מקשים שהבעל היה יכול
למנות שליח שיגרשנה במקום שהגט נמצא בלי
להעבירו ברה"ר.

ב. הריטב"א מתרץ שלא התירו טלטול מוקצה
שהוא נעשה לפני הגירושין, ושמא ימות בינתיים,
ולכן התירו רק הקנין שהיו בומן הגירושין ממש.
ג. הרא"ש מתרץ שהתירו רק לעשות קנין כיון
שבד"ה הותר אצל שכי"מ, דחכמים לא כללו שכי"מ
בכלל הגזירה שאסרו לעשות קנין בשבת, ולא אסרו
לשכי"מ לצוות לחלק נכסיו בשבת שמא תיטרף
דעתו [כדאיתא בב"ב קנו:], [ואף איסור גירושין
דומה לאיסור לעשות קנין או שאיסור גירושין
מוכרחים להתיר].
ד. הרשב"א, הרמב"ן והר"ן מתרצים שלא התירו
איסור טלטול מוקצה משום מראית העין, משא"כ
פתיחת דלת לא ניכר שעשתה קנין, וצריך לתקן
שלא יהיה ניכר ככל האפשר.

✓ יג] בא"ד - ולא הוי כמו טלי גיטך מעל גבי קרקע דכיון שהגט בא מרשות הבעל לרשותה הוי כאילו נתנו לה - הפנ"י מקשה מה בכך שעובר מרשותו לרשותה, הרי אם הגט מונח בידו ופתח ידו והיא נוטלת הגט מידו, פסול משום טלי גיטך אע"פ שעבר מידו לידה.

א. האבנ"מ [סימן קל"ט-יב] והתו"ג [סימן קל"ט-א] מבארים כוונתם שאין זה נחשב לטלי גיטך, דע"י שהקנה לה את מקום הגט הוי כאילו השליח של הבעל נתן הגט לשליח שלה, דהחצר היה עד עכשיו שלוחו של הבעל ונעשה עכשיו שליח האשה, ומתקיים ונתן ע"י הקנאת החצר שע"ז הגט עובר מרשותו [משלוחו] לרשותה [לשלוחה].

ב. בחי' ר' שמואל [סימן יא-א ושי' ר' שמואל אות קלו] ודרכ"ד [וכן משמע מרע"א ד"ה גם] מבארים כוונת תוס' דע"י שהבעל הקנה לה מקום הגט הוי כאילו הכניס הגט לרשותה, דהקנאת הבעל הוי הנתינה.

ג. הקה"י [סימן טו] והאמרי משה [סימן כא-ג] מבארים דכאן אינו טלי גיטך, כיון שדמי לאשה שאין לה יד, שהבעל נתן לה יד וע"ז מקבלת גיטה, דנתינת היד מצד הבעל מהני שהוי נתינה מצדו, וה"נ כאן הבעל נתן לה חצר כדי לקנות בו הגט. והקה"י מביא דכן משמע במאירי שכתב דאינו טלי גיטך כיון שמקנה לה הקרקע.

האבנ"מ מביא המרדכי [אות תלג] שמתרץ שאינו טלי גיטך כיון שגיטה וחצרה באים כאחד הוי כאילו זרקו לתוך חצירה. ומבארים האבנ"מ והאמרי משה כוונתו שקבלתה באה מכח נתינת הבעל, דקבלתה ע"י חצירה, ולא נעשה חצירה אלא ע"י בעלה שנתן החצר ואז באים כאחד מקבלת יד וזוכה בגט. ✓ [ובפשטות התוס' לומדים כמו הר"ן שקנתה בחצר [וכן מדייק הרש"ש מתד"ה מה], ולכן אינו טלי גיטך כיון שיש נתינה מחצר שלו לחצר שלה [ולפי רש"י עיין מש"כ להלן אות טז].

יד] רד"ה הרי זו חזקה וכו' דהשתא קא יהיב לה חצר וגייטה בתוכו ותנן נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות – א. רש"י מבאר שהאשה קנתה הגט בקנין אגב. ומקשים הרמב"ן, הר"ן והרשב"א דאם האשה קנתה באגב, למה הוצרך הבעל להקנות לה המקום שבו היה מונח הגט, הרי קי"ל כמ"ד [קידו' כז.]. שא"צ צבורין. ולכן הראשונים מפרשים שהקנה לה החצר, ועי"ז איכא נתינת גט לחצרה של האשה, אבל ע"י קנין אגב לא היתה מתגרשת כיון שאין נתינה לידה. הקה"ח [סימן רב-ד] מתרץ את רש"י דהכא בעינן שהאשה תקנה דוקא את המקום שעליו מונח הגט, דאם לא תקנה אז כיון שהגט מונח ברשות הבעל ליכא כריתות, ודמי לגט בידה ומשיחה בידו,

יון א"ל רב עיליש לרבא מה שקנתה אשה קנה בעלה – מקשה האמרי בינה [ח"ב קונ' הקנינים סימן טז וכן מקשה בחי' ר' שמואל סימן יא-א] בשלמא לפי הראשונים שמפרשים שהשכי"מ הקנה לאשה בקנין חצר, א"כ פריך שכאן כיון שהיא אשתו אינה קונה בחצר שהקנה לה, כיון שהשתמשות בחצר הוי שלו [לענין לקנות בחצר], אבל לפי רש"י שהקנה לה בקנין אגב, א"כ מה איכפת לן שהחצר הוי של בעל לענין פירות, מ"מ כיון שהאשה קנתה גוף החצר, א"כ תקנה אגב קרקע את הגט.

כה] זמר סבר חצר משום שליחות איתרבאי -
 רע"א מקשה היאך יכול חצר להיות שליח לגירושין,
 הרי חצר אינו בתורת גיטין וקידושין, וכדאמרין
 [לעיל כג:]: לגבי עבד שאינו נעשה שליח כיון שאינו
 בתורת גיטין וקידושין. ומביא רע"א דכן מקשה
 הפנ"י [לעיל כא.], והפנ"י מקשה ג"כ שחצר אינו
 בן ברית ואינו בר דעת.
 ומתיר הפנ"י שחצר אינו כשליח רגיל, אלא
 הוי חידוש התורה שכל מה שמהני ע"י שליח מהני
 ע"י חצרו.
 עיין בדב"א [ח"א סימן כא-כג] שמבאר שלכו"ע

קנין חצר הוי משום יד, ופליגי ביחס החצר אל
 הבעלים, האם הוי כעין יד אריכתא של הבעלים,
 או כעין שליח של הבעלים.

20. דף על הדף גיטין דף עז עמוד א

במשנה: זרקו לה בתוך ביתו או בתוך חצירו וכו' אינה מגורשת. מובא במדרש (ילקוט שמעוני (דברים תתקמא), 'עתידה (כנסת
 ישראל) שתאמר לפניו, רבונו של עולם, כבר כתבת לאמר הן ישלח איש את אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש אחר הישוב אליה
 עוד, אומר לה, כלום כתבתי אלא איש, והלא כבר נאמר כי קל אנכי ולא איש וכי גרושים אתם לי בית ישראל'. וצריך להבין,
 מה הועיל הקדוש ברוך הוא בתשובתו שאינו איש.

וביאר בחנוכת התורה (האזינו) על פי מה שאמרו כאן, שאם זרק הגט ביתו אינה מגורשת, לפי זה יבואר, דכל איש יכול ליתן גט
 לרשות שאינו שלו, אך הקדוש ברוך הוא מלא כל הארץ שלו, וכיצד יחשב שהגט יצא מרשותו לרשות אחרת, ועל כן אין
 הגירושין חלין כלל.